

Het stemmen kritisch bekeken

Tijdens een gemeentevergadering is er na verloop van tijd geen ontkomen aan: er moet een beslissing genomen worden. Na uitvoerig onderling gesprek moet de gemeente zich uitspreken over een bepaald voorstel. En we hebben met elkaar afgesproken, en dat in een huishoudelijk reglement vastgelegd, dat we dan gaan stemmen.

Wie niet alleen met zijn ogen leest, maar ook met zijn hart, zal in deze regels een zekere afstand tot het gebruikelijk vergadergebeuren voelen. Inderdaad! Ik denk dat stemmingen in de gemeentevergadering dikwijls het democratisch hakmes zijn waarmee we de knoop van zoveel hoofden zoveel zinnen doorhakken. Je moet er met elkaar toch eens uitkomen, nietwaar?! Ik ben op zichzelf genomen niet tegen stemmingen. Meer dan eens zal in een gemeente een stemming zijn beleefd als een geestelijk gebeuren, als de weg waarlangs Christus zijn gemeente tot een beslissing leidde. Een stemming kan goed zijn. Maar zij is niet goed in zichzelf. De procedure van een voorstel indienen, dit gezamenlijk bespreken en er tenslotte over stemmen, is tenslotte een politieke en wel een democratische procedure. De Geest kan er beslag op leggen. En dan wordt deze democratische besluitvorming (het volk regeert) opgetild tot het niveau van de Christocratie (Christus regeert). Dat kan gebeuren, als de leden werkelijk naar elkaar en naar Christus luisteren en bereid zijn hun eigen gelijk in de handen van de Heer te leggen. In zijn handen kan Christus wat met de democratie. Zo niet, dan blijft deze besluitvorming steken op het niveau van de helft plus één heeft gelijk, met alle nare nasmaak van dien.

Vóór gemeenteleden met elkaar het democratisch pad van het stemmen opgaan, is het goed te lezen wat Paulus in Efeze 4 schrijft over de eenheid in de gemeente en over het gemeenschappelijk komen tot het juiste inzicht. En daarom gaat het toch in het stemmen. Ik wil er de aandacht op vestigen dat de apostel deze zaken in verband brengt met een *weg* die gegaan moet worden en met een *groeiproces* in de gemeente. 'Totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben' (vers 13). De woordkeus is die van gelovigen die samen op weg zijn. In vers 14 lezen we: 'dan groeien we... in liefde in elk opzicht naar Hem toe'. De eenheid in de gemeente - ook die ten aanzien van een zaak die geregeld moet worden - en het juiste inzicht in wat Christus vraagt in een bepaalde aangelegenheid, hebben te maken met *groei* en *beweging*.

Hier schuilt de geestelijke zwakte van het democratische 'neuzen tellen' en het 'de meerderheid heeft gelijk'. Hiermee worden knopen doorgemaakt, maar geen geestelijke groei begeleid. Doorhakken is altijd dodelijk. Een stemming kan het karakter hebben van een abortus provocatus. Wat in de schoot der gemeente onder leiding van de Geest groeit aan inzicht moet ineens als besluit opgeroepen worden. Zo worden dode beslissingen geboren. Zakelijk zijn ze misschien wel juist. Maar het leeft niet in de gemeente. En sommigen - de minderheid die zich bij de meerderheid moest neerleggen ó bedrijven rouw om de doodgeborene en roepen ach en wee.

Een raad van de gemeente die goede leiding geeft, oriënteert zich in haar beleid op datgene wat aan geestelijke groei in de gemeente bespeurbaar is. Bijvoorbeeld: als in een gemeente een proces van groei in onderlinge verbondenheid op gang komt, is het geestelijk ongezond om deze groei in verdieping te doorkruisen met een plan voor een geweldige evangelisatieactie. Zo'n plan kan op zichzelf genomen uitstekend zijn, tot in de technische uitwerking toe. Maar je moet in de gemeente alleen de vruchten willen plukken die je er ziet groeien! Een bepaalde zaak kan in een gemeente niet leven. Een gemeente kan er 'niet rijp voor zijn'. In deze volkswijsheid schuilt een waarheid. Een voorstel, aangeboden aan de gemeentevergadering, kan organisatorisch en zelfs bijbels bezien ijzersterk zijn. Maar als de ideeën in de gemeente niet leven forceer je in een stemming alleen maar een geestelijke miskraam. Beter is het in zulke gevallen eerst een proces van geestelijke groei op gang te brengen.

Tenslotte: als een raad, en in het bijzonder de voorzitter, tijdens een gemeentevergadering constateert dat in het onderling gesprek niets te merken valt van een groeiproces, dat de meningen alleen maar botsen en alle groei naar gemeenschappelijke overtuiging stagneert, moet hij de moed hebben het niet tot een stemming te laten komen. En als er al gestemd is, en de stemming wordt niet ervaren als het binnenhalen van de oogst van een groei moet hij de moed hebben om voor te stellen de stemming ongeldig te verklaren.